

הלוויינים של ביני

סוף-סוף, באיחור של כמעט שנה, הוקמה הממשלה שחלק גדול מאזרחי ישראל ייחלו לה. ממשלת ימין יציבה ורחבה. זה מה שהבטיח נתניהו כשהצהיר מראש שלא יקים ממשלת אחדות. מי שעזרו לו לשמור על הבטחתו, שכמעט הופרה, הם הכוחות הניצייים בתוך הליכוד שהצליחו להביא לאיחוד ההיסטורי של הימין.

אלא שלא כולם בימין ששים על האיחוד. יש מי שכואב את התפטרותו של שר הביטחון היוצא, המסמל את הימין הליכודי לי השפוי, ויש מי שחושש מפני סגנונו המתלהם של ליכוד, המזכיר לרבים את אריאל שרון שסחף אחריו את הימין אך לבסוף הפנה לו עורף.

לא קל לאחד את הימין המוסכסך, שבו קולות שונים – הן מבחינה לאומית-פוליטית והן מבחינה דתית. כניסתו של שח"ן נוסף לזירה הממשלתית מאיימת על השקנים הוותיקים יותר. גם כחלון וגם בנט מיהרו להפגין שרירים ולהבליט את מעמדם בממשלה, כדי להבהיר לשחקן החדש מי בעל הבית.

כחלון הזכיר לכל מי ששכח (והאמת שקצת שכחנו) מי שר האוצר במדינה, והביע את התנגדותו לדרישות הפנסיוניות שהציב ליכוד. בנט, מצידו, דרש למנות מוזכר לקבינט הביטחוני, כחלק ממסע השייך שלו את עצמו כ"מר ביטחון". הקמפיין הושק בצוק איתן, והתעצם עם דליפת דו"ח מבקר המדינה שקשר לבנט כתמים של מי שידע לשאול ודרש תשובות במקום וברגע הנכון, בזמן שכל השאר יישרו קו עם הפסיביות של צה"ל, השב"כ ושר הביטחון.

כמו כוכבי לכת, בנט, כחלון וליברמן נעים במעגלים סביב השמש וכוחות עזים של משיכה ודחייה מלווים את מסלולם. וכמו השמש, ביני הוא מקור החיים, אך גם שורף כאש

הרעיון שכתר הביטחון יוגף על ראשו של ליכוד חורה לבנט. אבל מצביעי הבית היהודי היו ששים אם בנט היה מניח על שולחן המשא ומתן לא רק דרישות ביטחוניות, חשבות ככל שיהיו, אלא גם דרישות התיישבותיות. קהל בוחריו מצפה ממנו לדרוש תנופת בנייה בהתנחלויות ולהילחם בהריסות הצפויות של מאחז עמונה ובתי קבע בעפרה. אלא שבנט כלל לא העלה את הנושא לדיון. זה לא חלק מהקמפיין שלו, שמב"קש לקרוץ לקונצנזוס ולהתרחק מנושאים שבמחלוקת.

בשורה התחתונה, שלוש המפלגות, ישראל ביתנו, הבית היהודי וכולנו, רחוקות מלהיות בעלות הבית. הן כולן מפלגות לוויין של הליכוד. בנט, כחלון וליברמן התחילו את דרכם הפוליטית בליכוד. כמו כוכבי לכת הם נעים במעגלים סביב השמש, וכוחות עזים של משיכה ודחייה מלווים את מסלולם.

במרכז ניצב נתניהו – המנהיג הבלתי מעורער שכבר שנים מצליח לסובב את כולם סביבו, או יותר נכון לומר על הזרת הקטנה שלו. כמו השמש, ביני הוא מקור החיים, אך גם שורף כאש. תשאלו את יעלון כמה שורף זה יכול להיות. תשאלו גם את ליברמן, בנט וכחלון: גם הם נצרכו ובחרו לשמור מרחק, לשתף פעולה עם נתניהו רק מחוץ לליכוד. כי נתניהו, המנהיג הנצחי, הוא שורף סדרתי של כל מי שמגלה ניצני מנהיגות בליכוד, כל מי שמסומן כירש הבא. את זה יוכל לאשר גם גר"עון סער, עוד פליט ליכוד טיפוסי.

בינתיים הימין הפוליטי נהנה מחמימות השמש ומכוחה לסחר את כולם, אך מה ייוותר ממנו בימי פוסט-ביני – אחרי שהשמש תכבה? ■

שקט, משתיקים

את מטרת החוק, שהיא הטלת מגבלות ופגיעה אך ורק בפעילות עמותות השמאל. החלת החוק גם על עמותות שמקבלות כספים מגורמים פרטיים זרים, שמירת הפיקוח עליהם מועטה יותר מזו שחלה על תרומות ממדינות זרות, הייתה פוגעת בעמותות הימין המקורבות לשלטון.

כפי שציין תחקיר של מכון מולד, לנתניהו אין בעיה עם מימון זר והתערבות בפוליטיקה הפנימית של ישראל: מקורן של 100% מהתרומות שגייס לקראת הפריימריז בליכוד ב-2015 היה מתורמים מחו"ל. גם לאיילת שקד אין בעיה עקרונית עם כסף זה, בתנאי שהוא זורם לכיוונה. אחד התורמים הגדולים לקמפיין הפריימריז של שקד הוא סר' מולד – יהלומן בלגי החשוד בעבירות של סחר עולמי בסמים ובנשק. הקריירה הפוליטית שלה מומנה גם מכספים של אוונגליסטים משיחיים, שאחד ממנהיגיהם, גו'ן היג, הצהיר כי "היטלר הגשים את רצון האל".

הפרלמנט אמור לשמש מבצרה של הדמוקרטיה, בשנים האחרונות הוא הפך כאן לאויבה העיקרי. הכנסת הפכה לזירת שבה מפגין הרוב את עריצותו. רוב קואליציוני שמנצל את כוחו לרדיפת מיעוטים ולפגיעה בזכויות אדם – במה להשיתקה ודה-לגיטימציה של ארגונים שמשמיעים ביקורת על עמדות השלטון ומעשיו.

אתמול דנה ועדת חוק, חוקה ומשפט של הכנסת בהצעת חוק העמותות, המכונה גם "חוק השקיפות", לקראת הבאתו להצבעה בקריאות שנייה ושלישית. החוק, שמטרתו לפגוע בעיקר בפעילות ארגוני צדק חברתי וזכויות אדם, מחייב עמותות הנתמכות על ידי מדינות זרות לפרסם בדרכים שונות את מקורות המימון שלהן, בין השאר על ידי ענידת תגים בכניסות ובמשרדי הממשלה. יש לציין שרשימת התורמים של כל העמותות המדוברות מופיעה אצל רשם העמותות וזמינה לציבור.

לקראת הדיון גיבש צוות הייעוץ המשפטי של הוועדה מסמך חריף שלפיו הצעת החוק פוגעת בעקרונות הבסיסיים של שלטון החוק, נגועה באפליה, פוגעת בזכות חופש הביטוי ומטילה על עמותות אלה מעמסה כספית שאינה מוטלת על עמותות מקבילות. חברי הצוות הציעו להחיל את החוק לא רק על עמותות שמקבלות כספים ממדינות זרות אלא גם על עמותות שמקבלות כספים מתורמים פרטיים זרים. אלא שיו"ר הוועדה, ח"כ ניסן סלומינסקי מהבית היהודי, הבהיר שלמרות חוות הדעת המשפטית הוא מתכוון לקדם את החוק.

לדבריו, החוק נועד "למנוע שמדינה זרה תתערב בענייניה הפנימיים של ישראל באמצעות העברת כספים לעמותות הפועלות כגיש חמישי". מבחינת סלומינסקי אין לחוק שום קשר לשקיפות. זה כלי נשק למאבק בבוגדים ואויבי העם, שאינו מצריך התעכבות על פוליס משפטיות אודות שלטון החוק, זכויות האדם והדמוקרטיה.

אין סיכוי שחוות הדעת של היעוץ המשפטי של הוועדה, הקוראת לבטל את ההבחנה בין תרומות ממדינות זרות לתרומות מגורמים פרטיים זרים, תתקבל גם על ידי יוזמת הצעת החוק, שרת המשפטים איילת שקד, או על ידי התומך הנלהב הנ"סך בהצעה, ראש הממשלה בנימין נתניהו. הבחנה כזו הרי תסכל

מבחינת סלומינסקי, אין לחוק שום קשר לשקיפות. זהו כלי נשק למאבק ב"בוגדים", שאינו מצריך התעכבות על פוליס משפטיים אודות חופש הביטוי והדמוקרטיה

חוק העמותות הוא חוק נוסף בגל החקיקה האנטי-דמוקרטית המתרחש כאן בשנים האחרונות. גל הכולל חוקים והצעות חוק העוסקים בנאמנותם של האזרחים הישראלים-העורבים, במתן אפ"שרות להרחת נציגיהם מהכנסת, בוועדות קבלה שמטרתן להדירם – לצד "חריגים חברתיים" אחרים, כמשפחות חד"הוריות, מחוסרי אמצעים ובעלי חוות מורחית – מלהתקבל ליישובים קהילתיים; חוק חרם המגביל את חופש הביטוי של אזרחים המתנגדים לכ"י, בוש, והצעות חוק שמטרתן לפגוע בעצמאות הרשות השופטת. גל חקיקה המכרסם בלגיטימציה המוסרית והחוקית של השלטון בעיני רבים מאזרחי המדינה. ■

הצטרפות המקרים

תאומית של נתניהו להרחיב את הקואליציה, שהפכה בחודש האחרון לבווערת. סניגוריו יזכירו שהצהיר על כוונתו זו זמן לא רב לאחר שהקים את ממשלתו, ואף נדר להשלים את המשימה עד מושב הקיץ, אולם מבקריו יזכירו שנתניהו הצהיר בגלוי כל מיני הצהרות בכל מיני הזדמנויות, והוא מפורסם יותר בהתנע"רות מהן מאשר בהבאתן לידי מימוש.

נו, אז יש קשר לתזמון פרסום הדו"ח, שפרט לפרשיית "ביבי טורס" מצביע גם על ליקויים לכאורה בהתנהלות הדרג המדיני ב"צוק איתן"? מה פתאום, השתגעתם? ממש פרנויה לחשוב שנתניהו יתיש את נתיניו בספינת קואליציוני, שבתומו יסולק שר מקצועי ממשרד הביטחון לטובת אפסנאי לשעבר ומחרחררי-דיב שהשכם והערב משהדר הצהרות חסרות אחריות וכמעט חי"רב את יחסי החוץ של ישראל. רגע, מי אמר פרנויה ולא קיבל?

דרכם של בני אדם להתנחם בטוב, וכך לשכוח מהרע. אנו שמחים בילדינו העולצים גם כדי לעמעם את טרדת המחז; סו"מכים על מדינתנו שאמנם אינה מושלמת אך מבטיחה לנו בית בעולם אנטישמי; בוהים בתוכניות טלוויזיה מטומטמות כדי להפיג מעט את חרדתנו. אולם סמיכות הרחבת הממשלה לפ"רסום הדו"ח מציעה לנו שיטה חדשה: לנחם את עצמנו על הרע, באמצעות הרע במיעוטו.

וכך חושב לעצמו מר ישראלי: נכון שליברמן שר הביטחון, ופחד אלוהים והכל, אבל אפשר להדחיק את היופיחי הזה אם נתמקד בפרשת "ביבי טורס". ואם נקעה נפשו של מר ישראל לי מהתנהלותם הבעייתית לכאורה של הנוסע המתמיד נתניהו ורעייתו, הוא יכול לנחם עצמו כך: נכון שראש הממשלה (אז שר האוצר) לא הבין מה פסול בכך שבעלי אינטרס כלכלי יממנו את טיוליו בעולם, אך אפשר לשכוח מההרפה הזו אם נזכרים שליברמן שר הביטחון. הקלה מיידית מובטחת. ■

בצירוף מקרים משונה מאין כמותו פורסם דו"ח מבקר המדינה בדיוק ביום חתימת ההסכם הקואליציוני – כן, זה שכבר יצא לכולנו מכל החורים והשרים. נכתבו בדו"ח מיני ממצאים שהם כנראה חשובים, אבל למי יש כוח לעור"בדות? אנו עדיין עסוקים במיני המהדהר של ליברמן (כלומר ברענון הממ"ר) ובהדחת יעלון, בקינתו של רו"ני דניאל ובהשבעתו של איש הימין הקיצוני יהודה גליק לחבר כנסת, או להתחיל להתעמק בחשבונות דהויות מלפני עשור?

אדם נאיבי יגרד בפדחתו ויגיד: "תאר לך, מקריות שכזו", אך מי שחי כאן יום-יומיים תחת שלטונו של קברניט ספינת הספין, יודע כבר לדקלם שאצל נתניהו אין דבר כזה "צירוף מקרים" – הכל מתוכנן, ואכן, תחושת תזמור שמנונית אופפת את כל מעשיו של מחמם מקום ראש הממשלה, מקטון עד גדול, מטיל "ספונטני" עם הכלבה המאובטחת בהיסטוריה ועד מינוי נסיכים פוליטיים, שמסוכנים לכס הרם והחם, לתפקידים בכירים שבהם אין להם כל הבנה, ולפיתך מובטח להם שם כישלון מהדהה.

כיוון שתזמון פרסום של דו"ח המבקר אינו מקרי, נותר לברוק את המשתנה שבמשוואה, כלומר את המוטיבציה הפ"ה

הסמיכות בין הרחבת הממשלה לפרסום דו"ח מבקר המדינה מציעה לנו שיטה חדשה: לנחם את עצמנו על הרע באמצעות הרע במיעוטו

נור לא "האח הגדול"

בתוך כל ההמולה הפוליטית, ציינו הש"ב בנכנסת את "תרומתה של יהדות ארה"ב ליישוב ולמדינת ישראל". כ-100 שנים שיהדות אמריקה משמשת משאב כלכלי, ביי טחוני, תרבותי ופוליטי חשוב למפעל הציוני. לא כל יהודי ארה"ב תמכו בציונות בראשי תה, אך מאז 1948 - כאשר יהודים אמריקאים דחפו את הנשיא טרומן להכיר בישראל - ובעיקר לאחר מלחמת ששת הימים, הפכה יהדות ארה"ב כהגדרת מערכת הביטחון בישראל ל"נכס אסטרטגי".

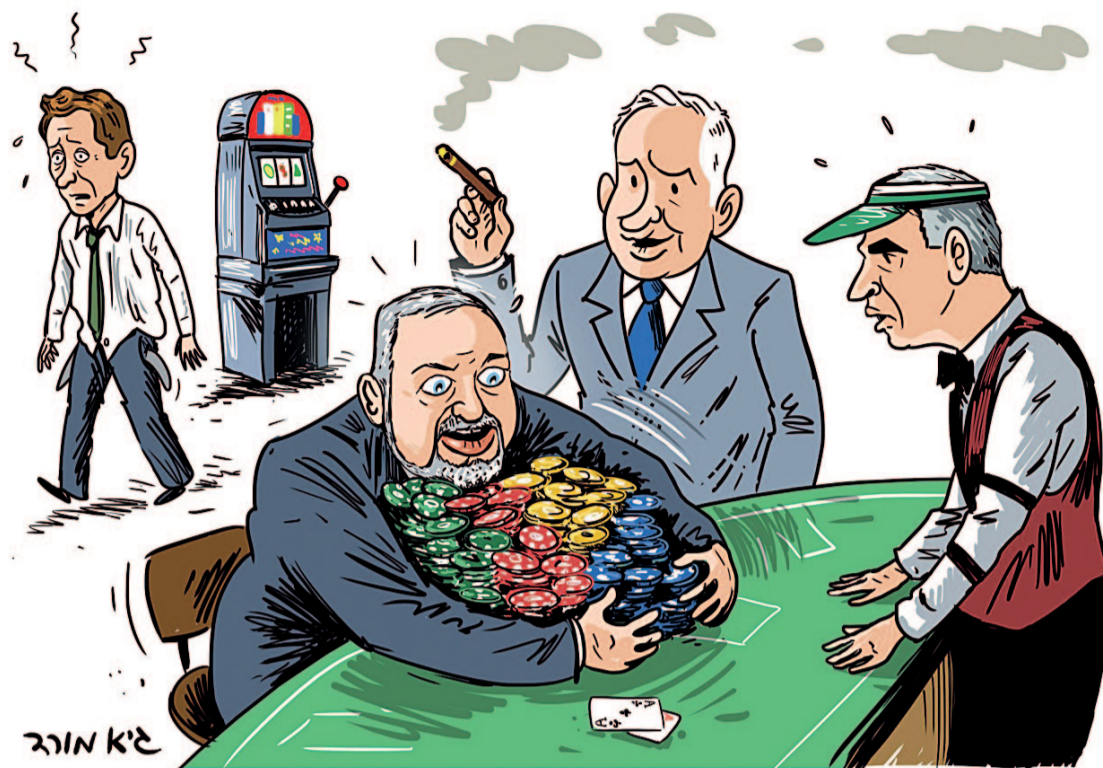
כוחו של הלובי הפרו-ישראלי מוכר לרבים. התעשייה האווירית נבנתה בסיוע יהודי אמריקה, וגם מערכות ההשכלה הגבוהה, התרבות והבריאות (בתי החולים של "הרסה"). תרומתם למשפט ולכלכלה (וכמובן לכרורסל) עצומה, וגם ההייטק הישראלי זכה לתמיכתם. יהודי ארה"ב הובילו את המאבק לע"ייה מברה"מ ומאיתופיה, תרמו להקמת מערכת הישיבות בארץ, וגם להתנחלויות. מאות "חיללים בודדים" מארה"ב משי רתים היום בצה"ל. גבורתם של שון כרמלי ומקס שטיינברג שנפלו ב"צוק איתן" הידהדה הן ברחבי הארץ והן באמריקה. בשנת 1914 אמר המנהיג הציוני לואי ברנדייס (השור פט היהודי הראשון בבית המשפט העליון האמריקאי): "כדי להיות אמריקאים טובים עלינו להיות יהודים טובים יותר, וכדי די להיות יהודים טובים יותר עלינו להיות ציונים". הנוסחה הזו התאימה ליהדות אמריקה. היא מדגישה כי תמיכה בציונות וביישראל מבוססת על שותפות ערכית ואסטרטגית, בלי "נאמנות כפולה". הסולידריות עם ישראל תואמת גם לרוח הפלורליזם האמריקאי, המעודד קבוצות אתניות ל"יצא את האתוס האמריקאי למדינות המכורה שלהן".

מלחמת ששת הימים קידמה תהליכי ישראליוציה מואצים בקרב יהודי אמריקה. בין לילה הם הפכו להיות חלק מעם שניתן להתגאות בו, ומכרו את ישראל כחלק אינטגרלי מ"הרוח האמריקאית". הם גם החדירו "אהבת ישראל" לרברים לא-יהודיים. כל עוד יהדות אמריקה הייתה חזקה מבחינה אתנית (שבטית) וארה"ב הייתה "גולדן סטייט", וכל עוד נתפסה ישראל קטנה וחלשה יחסית, נוסחת ברנדייס הובילה. אך בשנים האחרונות, כאשר יהדות אמריקה נמצאת בדעיכה רמוגרפית ובנסיגה אתנית-תרבותית, בעוד ישראל מרכוזת את האוכלוסייה היהודית הגדולה בעולם והופכת למרכז ההווה היהודית - היא אינה עוד "האח הגדול" שלנו.

למרות עוצמתם הגדולה של יהודי ארה"ב, תלותנו בהם קטנה. למעשה, המגמה ביחסים בין התפוצה והמדינה התהפכה: יותר משאנחנו תלויים בהם, הם תלויים כיום בנו לשמירת זהותם וקהילותיהם. מאידך, ההצלחה הכלכלית הפכה לעקב אכילס של יהודי ארה"ב, שבשונה מיהודי צרפת או אנגליה תופסים את עצמם כאמריקאים לכל דבר ואינם חשים בסכנת האנטישמיות. הפערים בינינו לבין חלק ניכר מיהדות אמריקה הולכים וגדלים בעת הזו. ההיסטוריון ג'ק ורטהיימר כתב כי ישראל "היא המסך שעליו מקרינים יהודי אמריקה את חלומותיהם והששותיהם". הם חוששים מנישואי תערובת, מהפיכתם ל"פוסט-אתניים", מירידת זיכרון השואה כמשאב של זהות יהודית, ומהברלים ביניהם, כליברליים ואוניברסליים, לבין ישראל השבטית ו"הכובשת".

רבים מהם קוראים להתמקדות ב"תיקון עולם" - המנטרה היהודית-ליברלית. רבים גם טוענים כי אם ישראל תתרחק מרוח של חברה פתוחה, לרבות בסוגיות רת ומדינה, ולא תפ"תור את הסכסוך עם הפלסטינים, ייאלצו להתרחק ממנה. אך התרחקות מישראל, בלי לשמר שייכות לקהילה רתית, עלולה להרחיק מיהדותה חלק גדול מהקהילה.

דווקא בשבוע שבו אנחנו מציינים את תרומתה של יהדות אמריקה לישראל יש לזכור שעכשיו אנחנו האח הבוגה לנו האחריות לדאוג לשימורם של אחינו בארה"ב. הרב הנודע יוסף דב סולובייצ'יק הסביר לפני 60 שנה ליהודי אמריקה הרתיים כי הם קשורים קשרי גורל וייעוד עם מדינת ישראל. היום אסור לנו לוותר על היהדות האמריקאית. היא חלק חשוב מעתידנו כעם. ■

אלכס פישמן • המבחן הראשון של ליברמן

איווט עוד יתגמש

בישראל והסתלקותו של המחנה הציוני מהמשא ומתן על הצטרפות לממשלה אלא מהחשש שכמות האצבעות שמביא איתו ליברמן לא תספיק כדי למנוע וטו של הבית היהודי על המהלך. ערב נאומו של איסי טוני בעניין לנשיא המצרי שתי התחייבויות של נתניהו, שבעצם סיפקו לו "אור ירוק" לפעול מול סעודיה והאמירויות. האחת: הודעה ישראלית שמקבלת את יוזמת השלום הסעודית, תוך ציון העובדה שיש לה הסתייגויות שידונו במסגרת ההידברות עם נציגי העולם הערבי. השנייה: ישראל תחזיר זור בפומבי על התחייבותה לשתי מדינות לשני עמים, ובאופן לא פומבי תבצע מהלכים כלשהם כדי להעניק אמינות להתחייבות הזו, מה שעתידי להעמיד את שר הביטחון החדש בפני מבחנו המדיני הגדול הראשון.

במפגש שקיים בשלהי כהונתו כשר החוץ עם סטודנטים במכללה הבינתחומית בהרצליה הצהיר ליברמן: "הסדר כולל עם העולם הערבי המתון הוא שיביא לפתרון הסוגיה הפלסטינית". בעידן הנוכחי, אמר שם, עומדת בפני ישראל הזדמנות גדולה להגיע להסדר אזורי, ליהסס דיפלומטיים וליחסי מסחר: "תארו לעצמכם שתוכלו לקחת מטוס ישירות מתל-אביב לרוחא או לריאה. זו מציאות חדשה, אחת לגמרי. היכולת הטכנולוגית של ישראל והעוצמה הפיננסית של העולם הערבי המתון ישנו את מציאות המורח התיכון והעולם כולו". להשקפתו של ליברמן, הסדר עם הפלסטינים הוא תוצר לוואי לתהליך. "אם נדע להגיע למצב כזה, לא נצטרך את הקוורטט ולא את החרטט", אמר. לטענתו, הרשות הפלסטינית פוחדת, ולא יכולה להגיע להסדר לבדה מול ישראל. בין השאר היא חוששת מהצפה של מאות אלפי פליטים שיגיעו לגדה והיא לא תוכל לתת להם פרנסה. לכן, רק הסדר כולל יביא לפתרון הסוגיה הפלסטינית.

הנה ליברמן נכנס לממשלה, כשעל המגש מונחת יוזמה מצרית לפתרון כולל. עכשיו זה גם בידיו. עכשיו נראה איך יעמדו הצהרותיו על הסדר כולל במבחן מחיר הכרטיס שנידרש לשלם לעולם הערבי כדי להיכנס לתהליך. הוא יידרש, כבר עכשיו, לקבל החלטות גורליות שיש בהן גמישות ואפילו ויתורים לפלסטינים על חשבון המתנחלים. ■

אפשר כבר לנחש את סימנת הבחירות הבאה של אביגדור ליברמן לראשות הממשלה: חזק בביטחון, גמיש בשלום. יש יותר מרמזים לכך שבין ראש הממשלה לשר הביטחון החדש יש הסכמה על המשך המתווה להסדר ישראלי-פלסטיני, כחלק מהסדר כולל עם העולם הערבי בהובלת מצרים.

אמנם ההתחייבויות שנתן נתניהו לנשיא מצרים, איסי טוני, כשייפתח פומבית במהלך הזה מול העולם הערבי, היו תפורות למי דותיו של המחנה הציוני, אבל מתברר שהמתווה - לפחות ברמת הכוונות - נשאר בעינו. ליברמן בפנים. אפשר להמשיך להתגלגל, ולפחות לדבר על הסדר.

באמצע השבוע שעבר העבירו המצרים את הסתייגויותיהם ממניויו של ליברמן לשר הביטחון. ביום ששי האחרון טילפן נתניהו לאיסי טוני ולהרגיע אותו: היוזמה המדינית שרקח טוני בליברמן בחור-שים האחרונים בשיתוף עם נציגו של ראש הממשלה, עו"ד יצחק מולכו, נמשכת כמתוכנן.

על פי מקורות מצריים, נתניהו חזר בשיחה על המחויבויות הישראליות שניתנו לנשיא המצרי ערב הופעתו הפומבית ב-17 במאי, שבה קרא לישראל ולפלסטינים להתכנס לוועידת שתרון בהסדר שלום, ואף התחייב שמיד אחרי השבעת השרים החדשים בממשלתו המורחבת ישבו ויצהיר בפומבי על תמיכה במהלך שמוביל איסי טוני. אישים בצמרת המצרית, שקראו את פרוטוקול השיחה בין השניים, התרשמו שנתניהו מדבר גם מגרוננו של שותפו החדש - ליברמן. אולי כדי לחזק את התחושה הזו, הצהיר מקורבו של ליברמן, משה ליאון, בשידור רדיו ביום ראשון, כי ליברמן מחויב ליוזמה האזורית. והיוזמה האזורית היחידה שקיימת בפועל היא זו שמוביל איסי טוני. אגב, בראשית השבוע ביקרה במצרים משלחת בכירה של אנשי משרד החוץ, אבל בניגוד לפרסומים בישראל היא לא הייתה חלק מהתהליך המדיני המתקדם. הפקידות במשרד החוץ עדיין לא שותפה, ומסתפקת בינתיים כדילוג השוטף בין שני משרדי החוץ. הישג יפה כשלעצמו. הדאגה במצרים לא נבעה רק מעצם השינוי במבנה הקואליציה

בכירים בקהיר שקראו את פרוטוקול השיחה בין ביבי ואיסי טוני התרשמו שנתניהו מדבר גם מגרוננו של שותפו החדש. אולי כדי לחזק את התחושה הזו הצהיר בתחילת השבוע מקורבו של ליברמן, משה ליאון, כי שר הביטחון החדש מחויב ליוזמה האזורית שמוביל הנשיא המצרי

© כל הזכויות שמורות לידיעות אחרונות בע"מ. אין להעתיק, להפיץ, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע, לשדר בדרך כלשהי (בכתב, בדפוס או במדיה אחרת) - ובכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר - חלק כלשהו של העיתון (לרבות טקסט, איורים, צילומים, תמונות, מפות, גרפיקה) הן בגרסה טקסטואלית והן בדפים מעוצבים, לרבות באמצעות הקלטה והקלדה, ללא אישור מפורש בכתב מהמוציאה לאור, ידיעות אחרונות בע"מ